

af Folketingsudvalget. Jeg kan se, at Lovforslaget har sine Brist, men jeg kan ogsaa se, at det har sine store Fordele, og jeg mener, at de Fordele, dets Gennemførelse vil bringe Samfundet, er større end de Brist, det eventuelt vil bringe. Det, der var Formaalet for mig, var, at der ikke skete større Indgreb i den enkeltes personlige Frihed, end Samfundets Krav paa Beskyttelse og Sikkerhed kræver. Det, der var Fejlen ved det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister fremsatte, var efter min Mening netop dette, at man skød over Maalet, at man gjorde et større Indgreb i den enkeltes personlige Frihed, end Samfundets Sikkerhed krævede. Derfor kan jeg trods Lovforslagets Brist stemme for det.

Naar Ordføreren (Zahle) fra dette Sted Gang paa Gang — det skete ikke en enkelt Gang, men flere Gange — stærkt har pointeret, at nu er Tiden ikke til yderligere Arbejde paa Lovforslaget, skønt han indrømmer, at det har sine Brist: Rigsdagen skal hjemsendes! —, saa vil jeg som Medlem af dette Ting skarpt nedlægge en Protest mod saadanne Udtalelser. Vi har den Tid, vi selv tager os, og Rigsdagen skal ikke hjemsendes, før vi selv ønsker det. Jeg vil som ansvarsbevidst og ansvarlig Lovgiver have Lov til at sige: Vi har den Tid, vi selv tager os, og vi bør tage os den Tid, som Lovgivningsarbejdet kræver af os som ansvarlige og ansvarsbevidste Medlemmer af Lovgivningsmagten. Det er Hastværksarbejde meget af det, der er præsteret herinde; vi har haft Tid nok, men vi har ofret vore Kræfter og vor Tid paa alt det, som ikke kunde gennemføres, og som ikke er gennemført.

Justitsministeren (Steincke): Det er meget interessant, naar man har haft den Vanskæbne kun at være Medlem af Landstinget, saa at faa den Lykke at deltage i det høje Folketings Forhandling. Jeg har i mange Aar siddet i Landstinget, og dér har det næsten undtagelsesfrit været saaledes, at naar der kom en enstemmig Indstilling fra et Udvalg, og Ordføreren, som det altid er Tilfældet, loyalt og objektivt havde gjort Rede for Indholdet, gik man til Afstemning. Jeg har derfor i min Naivitet ikke forudset denne voldsomme Diskussion, der besegler Enigheden i Aften, i modsat Fald vilde jeg have bemærget mig adskilligt mere Materiale i denne Sag end det, det i Farten er lykkedes mig at faa med. Jeg indrømmer ganske vist, at jeg forleden Dag saa en Undtagelse i Landstinget fra denne Enighed, og det var ved det samme Lovforslag. Efter at Ord-

føreren, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Godskesen, i en klar og udtømmende Tale havde gjort Rede for Forhandlingerne i Landstinget, og efter at jeg havde suppleret denne Tale med de Bemærkninger, jeg for mit eget Vedkommende fandt Anledning til, standsede Forhandlingerne for den Dag. Men den næste Dag optraadte Ordføreren for Venstre ved tredje Behandling, hvad der heller ikke plejer at være Tilfældet i Landstinget ved slige Sager, hvor man er helt enig, og gav en omtrent lige saa lang, men bedre Redegørelse for Venstres Standpunkter end den, det ærede Medlem Hr. Rytter fandt Anledning til at give i Aften. Der maa være noget bagved dette. Naar Venstre i Landstinget finder Anledning til, skønt der ikke er noget at kritisere fra Ordførerens Side, at holde en lang Tale for at dokumentere, at Venstre har sejret her, hvor vi alle sammen har tabt, og man saa derefter finder Anledning til som det ærede Medlem Hr. Rytter at holde en i hvert Fald i Længden ganske tilsvarende Tale i Folketinget, saa maa der være noget bagved. Jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være en daarlig Samvittighed fra Venstres Side, men jeg er ganske vist uden Forklaring af, hvad det ellers kan være, der foranlediger disse lange Taler.

Det ærede Medlem Hr. Rytter begyndte med at sige, at han oprindelig havde anlagt 4 Synspunkter for denne Sags Behandling. Alle disse Synspunkter var blevet afvist. Nu stod hans Parti som Sejrherren, de Grundsynspunkter, de havde anlagt, havde sejret. Ja, der er det ejendommelige ved den Sejr, at Grundsynspunktet i Venstres Presse havde sejret, inden vi andre anede noget om, hvad Lovforslaget vilde komme til at indeholde. Hvis alt det, det ærede Medlem Hr. Rytter ønskede i denne Sag, var Anerkendelsen af disse 4 Synspunkter, paa den behagelige Maade, hvorpaa disse blev fremsat i Dag, nærer jeg personlig ingen Tvivl om, at man vilde være naaet til et Resultat betydelig tidligere.

Naar jeg overhovedet kom frem med Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det kom frem, var det for det første, fordi jeg blev presset til meget hurtigt at fremsætte et Forslag, for det andet, fordi jeg fik den Udvej med Umyndiggørelse i personlig Henseende anvist af det ærede Medlem Hr. Pürschel med Tilsagn om, at hans Parti efter hans Formening vilde være villigt til at løse Spørgsmaalet ad den Vej, og for det tredje, fordi jeg fik vedkommende